

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Άληθινή Ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

62^{ON} 40

14/11/36

«Άγνωστες τώρα οι «σουρπρίζ», ήταν τότε, το 1895, το διασκεδαστικώτερο δώρο που έκυκλοφορούσε ιδίως μεταξύ του μαθητικού κοινού. Ήσαν ωραία κομψοτεχνήματα φτιαγμένα από χοντρό χαρτί γυαλιστερό, διπλωμένο κατά τέτοιο τρόπο, ώστε μόλις άνοιγε, να φτείναν άσωτερικώς ανάγλυφον ένα ωραϊόν τοπίον, ένα δάσος, ένα ποτάμι, μία θάλασσα με ψαροπούλες, έναν κήπον ή και διάφορες εικόνες της ζωής. Πάντως, όταν οι «σουρπρίζ» ήσαν κλεισμένες και σφραγισμένες, δεν ήμπορούσε να ζερη κανείς τί θα εύρισκε όταν τις άγοραζε. Ο πρώτος που τις έφερε στην Αθήνα και τις πωλούσε ήτο ο χαρτοπώλης Πεφάντης, που είχε το χαρτοπωλείο του στην οδόν Αρσκειου και όπως λέν οι παλαιότεροι, έκανε ολόκληρη περιουσία από αυτές γιατί, για αρκετά χρόνια, ήταν το δώρο της μόδας.

Μαζί με τα πολλά δώρα που είχαν σταλή την ημέρα εκείνη στην Μπεττίνα ήσαν και μερικά «σουρπρίζ» το άνοιγμά τους δε μετά το γεύμα έγινε άφορμή μίας εύθυμης διασκεδάσεως της καλής συντροφιάς, αναλόγως της εκπλήξεως που παρουσίαζαν.

Τελευταία είχε μείνει η «σουρπρίζ» της πιο καλής φίλης της Μπεττίνας, της Μαρίκας Δηληγιάννη, ανεισιάς του δολοφονηθέντος ύστερ' από χρόνια πρωθυπουργού Θεοδώρου Δηληγιάννη. Το δώρον της Μαρίκας Δηληγιάννη ήτο ένα μικρό θεματάκι δεμένο με λεπτό χρυσό κορδόνι, που περιελάμβανε ένα θαυμάσιον κουτί από γνήσιον γκομπιλέν, ένα μικρόν ζωγραφικόν πίνακα με θαυμάσια ζωγραφισμένες από την ίδια άνεμώνες και τόν απαραίτητο φάκελλο με την «σουρπρίζ».

Έθαυμάσθηκε πρώτα η ωραία ζωγραφική τέχνη της Μαρίκας Δηληγιάννη. Έπειτα άνοιχτηκε το πολυτελέστατο κουτάκι. Υπήρχε μέσα μία ωραία καρφίτσα «φανταζί» που κρατούσε ένα μικροσκοπικό χρυσό λουκετάκι. Ήταν το δώρον πραγματικά πολύτιμο και συνωδευέτο από ένα γράμμα της Δηληγιάννη που της έγραφε:

Bella mia Bella

Το χρυσό αυτό λουκετάκι—πολύτιμο για μένα, γιατί μου το έδωρησε η πολυαγαπημένη μου μητέρα—στό χαρίζω για να κλειδώσης μαζί με το νυφικό σου φόρεμα και όλες τις δόξες που σε περιμένουν. Θα σε ντύσω νυφούλα με τα χέρια μου, Μπεττίνα μου.

Σε αγαπώ πολύ, πολύ, πολύ

Μαρίκα Ν, Δηληγιάννη

Ήταν μία πραγματική χαρά για την Μπεττίνα το ωραίο και πολύτιμο εκείνο δώρο, αλλά και μία ύποψία, για την όποιαν έμειλε άμέ-

σως στην Βίτω Ζαλοκώστα που ήταν δίπλα της:

—Κάτι θα ήξερε η Μαρίκα για να συνοδεύη το δώρο της με ένα τέτοιο γράμμα.

Η Βίτω έκαμε πως δεν άντελήφθη.

—Τί ήθελε να ζερη! Σύμπτωσις είναι. Δεν καταλαβαίνεις ότι όλες οι φίλες σου διαζόμεστε να σε δούμε εύτυχισμένη;

—Και τα κουβεντιάζετε δέδαια και μεταξύ σας ε; Επέμεινεν η Μπεττίνα με ένα θάλας γέλιο που έκαμε την Βίτω να μη επιμείνη στο ψέμμα της.

—Ναι, της είπε. Το είπα χθές της Μαρίκας ότι θα σου μιλούσα σήμερα για την πρότασι του Φούγγι και η Μαρίκα δέδαιε για το αποτέλεσμα...

—Μπράβο για την δεβαιότητά σας διέκοψεν η Μπεττίνα.

Και ενώ η λύπη έσκίαζεν άποτομα το πρόσωπό της, προσέθεσε, μιλώντας τόσο σιγά, ώστε μόνον η Ζαλοκώστα να την άκούση:

—Μόνον τόν γρήγορο τάφο πρέπει να μου εύχεσαι, αγαπημένη μου...

Η Βίτω δεν έπρόλαβε να δώση καμμία απάντησι γιατί η άλλη συντροφιά έζηπούσε τώρα να άνοιχθῃ και η «σουρπρίζ» που συνωδευε το ωραίο δώρον της Μαρίκας Δηληγιάννη. Η Μπεττίνα έπῃρε πράγματι από τόν φάκελλο την «σουρπρίζ» και την άνοιξε.

Η εικόνα που παρουσίασε, έπάγωσε κυριολεκτικώς όλην την συντροφιά. Στο έσωτερικόν της, έδημιουργήθηκε ένα δωμάτιον στολισμένο από ωραία άνθη και στή μέση του δωματίου ένα φρετρο που κρατούσε νεκρή μία ωραία κόρη ντυμένη με τα νυφικά της.

Η έκπληξις, τραγική για κάθε περίστασι, ήταν άκόμη τραγικώτερη τώρα, που έρχόταν μαζί με τις εύχες της φίλης της : «Θα σε ντύσω νυφούλα!...»

Και ενώ σάν, ύστερ' από κοινή συνεννόησι, μία παγερή σιγή άπλώθηκε γύρω, η Ζαλοκώστα, περισσότερο επηρεασμένη γιατί ο νεκρικός εκείνος θάλαμος παρουσιάζόταν άμέσως μετά την εύχη της Μπεττίνας για ένα «γρήγορο τάφο», άρπαζε την «σουρπρίζ» και την έκαμε χίλια κομμάτια, λέγοντας:

—Τί άνοησίες κάθονται και φτείνανουν!...

Η Μπεττίνα δεν είπε κι' αυτή λέξι. Είδε όμως την έντύπωσι που έπροκάλεσε σε όλους η «σουρπρίζ» και είχε το κουράγιο να την διασκεδάση η ίδια. Έκάθισε άμέσως στο πιάνο και άρχισε να παίξη κάποιο εύθυμο μουσικό κομμάτι, που πραγματικά έτόνωσε το ήθικό της συντροφιάς για άρκετή ώρα άκόμη, ως που διελύθη έντελως.

ΑΥΡΙΟΝ : Η συνέχεια.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΕΜΟΚΡΑΤΙΑ
63^{ΟΝ} 15-11-1936

Ἡ Μπεττίνα τοὺς ἀπεχαιρέτισε ὁ-
λους καὶ ἐξαναδέχθηκε τὶς εὐχές
τῶν, ὅσο μποροῦσε περισσότερο
χαρῶμενη. Μόνον, στὴν Ζαλοκώ-
στα ἐφάνερωσε τὴν ἐντύπωσιν ποὺ
τῆς ἐπροκάλεσε ἡ «σουρ-πρίζ».

— Εἶδες; Τῆς εἶπε, ἐνῶ τῆς ἐ-
σφιγγε τὸ χέρι καληνυχτίζοντάς
τὴν. Τὸ προμῆνυμα τοῦ θανάτου.
Τὸν περιμένω!...

Ἐκείνη τὴν νύχτα, ἡ Μπεττίνα
δὲν ἐκοιμήθηκε. Ἐπεσε στὸ κρεβ-
βάτι τῆς, ἐζήτησε μάταια τὸν ὕπνο
καὶ στὸ τέλος ἐσπκώθηκε πάλι. Ὁ
νοῦς τῆς ἔτρεχε στὰ περασμένα.
Στὴν παιδικὴ τῆς ζωὴ, στὸν ποιητικόν
τῆς. Καὶ ἐβλεπε τὸ τέρμα ἐπίμαχον
σ' ἕναν τάφο, σ' ἕναν τάφο στὸν
σμένον μὲ ἀφθονα ἀγριολουλούδια
καὶ ποτισμένον μὲ ἀφθονα δάκρυα.
Ἐπερᾶσε στὸ σαλόνι ἀθόρυβα γιὰ
νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ κι' ἐπαίξατο
πιάνο τὴν πιὸ ἀγαπημένη τῆς σύν-
θεσιν τοῦ Σωπῆν, τὴν «μὲρς φα-
νέμπρ», τόσο ἀπαλὰ ὥστε νὰ τὴν
ἀκούῃ αὐτὴ μονάχα. Καὶ τὰ δά-
κρυα ἔτρεχαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς ἀ-
διάκοπα, ὥς που ξημέρωσε, ὥς που
τὴν εὗρε ἡ νόννα λιπόθυμη κάτω
στὸ πάτωμα....

Προμῆνυμα τοῦ θανάτου!...

Ὁ γιατρός ποὺ ἐκάλεσαν ἀμέσως
τὴν ξανάφερε στὶς αἰσθήσεις τῆς,
ἀλλὰ τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα, ὁ πυρε-
τός ἀρχισε νὰ φλογίζει τὸ σῶμα
τῆς.

Ὁλόκληρη ἐβδομάδα ὁ πυρετός
δὲν ἔλειψε καὶ ὁλόκληρη ἐβδομά-
δα οἱ γιατροὶ δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ
τὸν ἀποδώσουν, ὥς ὅτου εὗρεκαν
τέλος, ὅτι ἡ ἀρρώστεια τῆς Μπεττί-

νας ἦταν διαθήτης. Ἐπρεπε νὰ
δοθῇ ἓνα ὄνομα στὸν ἀγρυπνο πό-
νι ποὺ εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ κατα-
τρῶγῃ τὴν ζωὴ τῆς ἀμοιρῆς κορῆς.
Κι' εὐρέθηκε ὁ διαθήτης!...

Ἀπὸ τότε, δὲν εἶδε ἡμέρα υγιεί-
ας ἡ Μπεττίνα. Ξαναγύρισε στὸ Ὁ-
δεῖον, ξανάρχισε τὰ μαθήματά τῆς,
ὅμως ἓνας ἐλαφρὸς πυρετός ἀρχι-
σε νὰ διώχνῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς
τὰ χρώματα τῆς νεότητος. Τ' ὡμορ-
φότερο λουλουδί τῆς Ἀθήνας μαραι-
νεται. Ὁ πόνος ἐγίνε τὸ φθινόπω-
ρό του.

Κι' ὁ θάνατος ἐρχεται! Μιὰ ἄλλη
ζωὴ κλεισμένη στὸ Δρομοκαῖτειο,
τὸν ὑποδέχεται πρώτη. Ὁ Βιζυῆς
εὐρέθηκε ἓνα πρωὶ ἀρρωστος.
δὲν ἐμελλε ν' ἀφήσῃ πειὰ ποτέ τὸ
κρεβάτι του...

καὶ ἐκυλοῦσαν οἱ ἡμέρες κι' ἐμῆ-
ραν τὴν ἀπόστασιν ἀπ' τὸ τέλος
τοῦ δράματος. Κι' ὁ θάνατος ἐσφιγ-
γε κάθε ἡμέρα καὶ περισσότερο
στὴν παγερὴ ἀγκαλιά του τοὺς δύο
ἀγαπημένους ποὺ εἶχε διάλεξει
γιὰ νὰ ἐνώσῃ!

Ἀντίδρασις!

Στὸ Δρομοκαῖτειο ἀγωνίζεται ἡ ἐ-
πιστήμη γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴ τοῦ
Βιζυηννοῦ. Στὸ σπίτι τῆς Μπεττίνας,
ἀγωνίζονται ἡ μητέρα, ἡ νόννα, ἡ
ἀδελφοῦλα, ἀκόμη καὶ οἱ φίλοι. Κα-
νεῖς δὲν πιστεύει πειὰ στὴν ἐφεύ-
ρεσιν τοῦ «διαθήτη» καὶ ὅλοι βλέ-
πουν ὅτι ψυχικὴ εἶνε πιὸ πολὺ ἢ
ἀρρώστεια τῆς ἀγαπημένης τῶν.
Καὶ ζητοῦν νὰ ἀναστήσουν τὴν
σκοτωμένη καρδιά μὲ τεχνητὲς χα-
ρές. Ξαναγύριζαν στὴ σκέψιν ἐνός
γάμου.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Άληθινή ιστορία υπό
Σ. Άκροπολίτη ==

64^{ON}

— Άν πεισθῇ νά παντρευτῇ ἡ Μπεττίνα, θά τά ξεχώρῃ ὅλα σέ μιά καινούρια ζωή.

Καί ἡ Μπεττίνα πειθεταί αὐτὴν τὴν φράσιν. Οὐκ γιατί ξεχάσε τὸν ποιητὴ τῆς. Ἀλλά γιατί βλέπει πῶς ἐρχεται ὁ θάνατος καὶ δὲν θέλει νά πικράνῃ πεία τοὺς δικούς τῆς.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1895 ἀνηγέλθησαν οἱ ἀρραβῶνες τῆς μετὰ τὸν Κώστα Παπαγεωργίου. Πόση χαρά στο σπιτί τῆς! Μόνον ἡ Μπεττίνα δὲν εἶχε μέσα στὴν τόση τῆς θλίψι περιθώριον χαρᾶς.

— Ἀρραβωνιάσθηκα μετὰ τὸν Κώστα, ἀλλά θά παντρευθῶ μετὰ τὸν θάνατον, εἶπε στὴν Βίτω Ζαλοκώστα, ὅταν ἐπῆγε νά τὴν συχαρῇ.

Τὸν ἴδιον μῆνα ἡ οἰκογένεια Φραβασίλη ἐγκατεστάθηκε στο σπιτί τῆς γυναικὸς τῶν ὁδῶν Δημοκρίτου καὶ Σόλωνος. Ἀλλά πρὶν περάσει ὁ μῆνας ἡ ἀρρώστεια τῆς Μπεττίνας εἶχε προχωρήσει τόσο πολὺ, ὥστε οἱ γιατροὶ τὴν ὑπεκρέωσαν νά ἐγκατασταθῇ μετὰ τὴν ὑπετέρα τῆς στο Μαρουσι.

— Ἀρραβωνιάσθηκα μιά πεθαμένη, ἔλεγε τὴν ἴδιαν ἐκείνην ἡμέραν ὁ γαστρονόμος Μιλτιάδης Θάλης, στὸν Παπαγεωργίου, ἐνῷ κατέβαιναν μαζί ἀπὸ τὸ Μαρουσι στὴν Ἀθήνα.

Μπεττίνα εἶναι καταδικασμένη!...

Καί ὁ ἀτυχὸς ἀνθρώπος πού ἀνέπνεε μιά νεκρὴν ἀνάσα ἀπὸ τῆς ἴδιας ἐκείνης ἡμέρας τὴν ὑπεράνθρωπην προσπάθειαν γιὰ νά τὴν σώσῃ. Ἐμενε ὅλην τὴν ἡμέραν κοντὰ τῆς φροντίζοντας νά τῆς ὑποβοηθήσῃ τὴν ζωὴν, μετὰ ὅνειρα γιὰ τὸ μέλλον, μετὰ παρηγορίες γιὰ τὸ σήμερον. Καί ἡ Μπεττίνα, ἀπαντοῦσε ἐν ὅλῳ μ' ἓνα πραγματικὸν πόνον γιὰ τὸν ὁλόν πού ἤθελε νά παίξῃ στο δράμα τῆς ὁ ἀτυχὸς ἀνθρώπος.

— Γιατί ἐπιμένεις νά μοιρασθῇς τὴν δυστυχίαν μου;

— Δὲν θά τὴν μοιρασθῶ μαζί σου. Ἐσὺ θά μοιρασθῇς μαζί μου μιά ἀπέραντη εὐτυχίαν, αὐτὴν πού θά σοῦ χαρίσῃ ἡ ἀγάπη μου, ἀπαντοῦσε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς.

Καί ἡ Μπεττίνα δεχόταν μ' ἓνα πικρὸ χαμόγελο τὰ λόγια του.

Ὁ χειρῶνας ἐπέερασε. Ἡ ἀνοιξὶς ἤρθε.

Ἀπριλὶος 1896.

Ἐνα πρωῒ, ὁ Βιζυηνὸς εὐρέθηκε νεκρὸς στο κρεβάτι του: 16 Ἀπριλίου.

Τὸ ἴδιο ἀπόνευμα οἱ λίγοι φίλοι του τὸν ἐκήδευσαν. Ὁ ποιητὴς τῆς ἀγάπης δὲν ὑπῆρχε πεία. Ἡ μοῖρα ἐσπευδε στὴν λύσιν τοῦ δράματος πού μετὰ τὴν ἀπονία ἐφιλοτέκνησε.

Ἀμέσως τὴν ἄλλη μέραν, ἡ Μπεττίνα ἔμαθε ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπημένου τῆς, παρ' ὅλες τῆς προφυλάξεις τῶν δικῶν τῆς.

Δὲν ἐκλαίει. Γιατί νά κλάψῃ; Ἐκείνος ἐφυγε λίγο πρὶν. Αὐτὴ θ' ἀκολουθοῦσε. Ἦταν τόσο βεβαίαι!... Ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἔκανε ἓνα μακρινὸν περίπατον στοὺς ἀγρούς τοῦ Μαρουσιοῦ μετὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς. Ἐμάζευε ἀμαράντους, τόρους, πού χρειαζόθηκε νά φέρουν καλάθι γιὰ νά τοὺς συγκεντρώσουν.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Άληθινή ιστορία υπό
Σ. Άκροπολίτη ==

66^{ON}

— Τί θά τὰ κάμῃς ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀγριο-λούλουδα, παρετήρησε ὁ Παπαγεωργίου.

— Αὐτὰ δὲν μαροῖνται ποτέ, ἀποκρίθηκε ζωρὰ ἡ Μπεττίνα. Ἐὰν μού χρειαθοῦν στο γάμο μας!

Τὸ βράδυ, κλεισμένη στο δωμάτιόν τῆς ἡ Μπεττίνα, ἔβρισσε μετὰ τοὺς ἀμαράντους ἓνα μεγάλον σταυρὸν. Τὰ ἀγριολούλουδα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐποτίσθηκαν ἀφθονά μετὰ τὰ δάκρυά τῆς. Καί ὁ σταυρὸς, πού ἐγένετο ἀπὸ αὐτὰ, ἐποθετεύθηκε σ' ἓνα μεγάλο κουτί. Μέσα σ' αὐτὸ ἡ Μπεττίνα ἐποθετεύσε ἀκόμη μιά φωτογραφία τῆς καὶ μιά φωτογραφία τοῦ Βιζυηνού. Πόσο ἐκλάψε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ ἀτυχὴ κόρη. Ἐὰν νῆμιζε κανεὶς πῶς ὅλη τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπημένου τῆς, συνεκέντρωνε τὰ δάκρυα γιὰ νά τὸν κλάψῃ μόνανη τῆς, δίχως νά τὴν παρηγορῇ κανεὶς, δίχως νά τὴν παρηγορῇ κανεὶς στο σπαραγμὸ τῆς.

Κανεὶς τὸ πρωῒ δὲν εὐάντευε τὴν νυκτερινὴν ἀγωνίαν τῆς ἀμοιρῆς κόρης. Καί ὁ σταυρὸς τῶν ἀμαράντων μετὰ τῆς δύο φωτογραφίες εἶχε καλὰ κλειθῇ μέσα στο κουτί...

— Τί ἐνῆναν τὰ λουλούδια σου, Μπέλλα μου; τὴν ρώτησε τὸ πρωῒ ἡ Ἰταλῶ.

— Τὰ μάζερα σ' ἓνα κουτί. Δὲν εἶπα; Τὰ θέλω γιὰ τὴν ἡμέραν τῶν γαμῶν μου...

Ἀναστασε. Πῶς/ἐρεῖ νά ἐνέλαψῃ τοὺς ἀνθρώπους ὁ θάνατος! Πόσο καλὰ φαίνεται ὅσο ἡ Μπεττίνα! Τώρα μπορεῖ νά γάμῃ τὸν γάμο! Οἱ γιατροὶ θάλης καὶ πνευματικὸς ἔχουν ἀντιρρήσεις.

Ὁ γάμος θά ἐπιταχύνῃ τὸ τέλος τῆς Μπεττίνας. Καὶ οἱ ἄλλοι εἶνε μαγνητισμένοι ἀπὸ τὴν ἰδέαν μιάς καινούργιας ζωῆς.

Μετὰ τὸν γάμον τῆς ἡ Μπεττίνα θά ἀλλάξῃ ἐντελὴς ζωὴν, βεβαιώνει ὁ Παπαγεωργίου. Ἐὰν τὸν ἤθελαν τῆς, θά ζοῖτο!...

Καί ὁ γάμος ἀποφασίστηκε γιὰ τὴν 28 Σεπτεμβρίου.

Τὸ Μαρουσι ἐγκαταλείπεται καὶ ἡ Μπεττίνα ἐγκαθίσταται στο σπιτί τῆς τοῦ ὁδοῦ Δημοκρίτου. Δὲν ἔχει πιά ἐντροπία, ἡ καὶ γνώμη γιὰ τίποτα, ἡ ἀμοιρὴ κόρη. Ἐκεῖ ἐντελὴς ὑποταχθεὶς στὴ θέλησιν τῶν ἄλλων καὶ ἓνα μόνον ἐρεῖ: Ὅτι γλήγορα θάθαι καὶ γι' αὐτὴν ὁ θάνατος. Ποίος μιλάει μέσα στὴν ἀθῶα ἐκείνη ψυχὴ καὶ ποίος τῆς δίνει αὐτὴν τὴν πεποίθησιν; Πλησιάζει στο γάμον, βεβαιε ὅτι πλησιάζει στο θάνατον, στὴν ἀπολύτρωσιν. Βλέπει καὶ παρακολουθεῖ ὅλες τῆς προετοιμασίας μετὰ τὸ αἰνίον πικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη πού δὲν τὴν ἐγκατέλειψε ποτέ, οὔτε στο θάνατον τῆς.

Στο δωμάτιον τοῦ ὕπνου τῆς, ἔχει μεταφέρει καὶ τὸ πιάνο τῆς. Εἶνε ὁ μαυνοκόκκινος τῆς συντροφὸς πού δὲν θέλει νά τὸν ἀποχωρισθῇ. Κι' ἐπάνω στο πιάνο μένει πάντα ἡ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Καικιλίας, τὸ ὄψον τοῦ Βιζυηνού μετὰ τὴν ἰδιοχειρὴ ἀφιέρωσιν του...

Παραμονὴ τῶν γαμῶν: 27 Σεπτεμβρίου 1896. Ὅλα λοιπὸν τελειώνουν καὶ αὐριο ἀρχίζει ἡ νέα ζωὴ.

Ἡ νέα ζωὴ! Μετὰ πόση μελαγχολία ἡ Μπεττίνα παρακολουθεῖ τῆς προετοιμασίας τῆς. Τὸ σπιτί εἶναι ἀνάστατον ἀπὸ αὐτές. Ἡ νόνα ἐπιβλέπει γιὰ ὅλα. Γιὰ τὸν εὐπρεπισμὸν τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν δωματίων, γιὰ τὸν στολισμὸν τοῦ μετὰ τὸν θάνατον. Κάποια στιγμὴ τῆς ζήτησαν τὸ πιάνο γιὰ νά τὸ μεταφέρουν στο σαλόνι. Δὲν θέλησε νά τὸ ἀποχωρισθῇ. Τὸ θέλει ἀκόμη κοντὰ τῆς.

— Ἐκουμε καιρὸ καὶ αὐριο!... Δὲν ἐπέμειναν. Ἄλλως τε ἦσαν ἡ μόνη γνώμη πού ἔδωκε ὁ ὅλες ἐκεῖνες τῆς προετοιμασίας, πού τὴν ἀφῆναν, τόσο ζεπὴ καὶ τόσο ἀσυγκίνητη...

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΒΙΖΥΗΝΟΣ

62/11/36

ΕΛΛ. ΜΑΥΛ 670Ν
25-9-1936

Τὸ ἀπογευμα, ἡ μοδίστρα τῆς Μπεττίνας Ἐρασμία Μαυροπούλου, ἔφερε τὸ νυφικὸ τῆς φόρεμα. Τὴν ἴδια στιγμήν, ὁ ἀρραβωνιαστὴς τῆς ἔφερε μόνος τοῦ νυφικοῦ τῆς πέπλο, σκεπασμένο ὅλο ἀπὸ ἀνθή λεμονιάς.

Νὰ μιά στιγμή πού ἡ ζωὴ τῶν εἰκοσι χρόνων δὲν θέλει νὰ φύγῃ, νὰ μιά στιγμή πού θυμάται τὰ δικαιώματά της, νὰ μιά στιγμή, ἡ μοναδική, πού δειλιάζει. Πέφτει στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς ἡ Μπεττίνα καὶ μέσα ἀπὸ λυγμούς καὶ δάκρυα βγαίνει τώρα γιὰ πρώτη φορά τὸ πικρὸ παράπονο:

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνω !
Ὁ Παπαγεωργίου προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Δὲν πιστεύει ἄλλως τε στὴ συμφωρὰ πού ἔρχεται. Ἀλλὰ καὶ δὲν χρειάζεται πολὺν κόπο. Ἡ Μπεττίνα συνέχεται ἀμέσως. Μιά στιγμή μονάχα ἦταν ἡ δειλία, μιά στιγμή ὁμοίᾳ μ' ἐκείνη τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἐπλησίαζε σὸ μαρτύριο.

— Παρελθέτω τὸ ποτήριον...
Καὶ ἡ Μπεττίνα ζαναυρίσκει τὸ πικρὸ τῆς χαμόγελο.

— Τὴν τρέλλες κάθουμαι καὶ σοῦ λέω καυμένε. Κώστα. Μὲ συγχωρεῖς!...

Παραδόθηκε πειθὴν ἔπειτα στὴν μοδίστρα τῆς, γιὰ νὰ προβάρῃ τὸ νυφικὸ τῆς φόρεμα. Κι' ἔπειτα ἐξηντλημένη ἐντελῶς ἐζήτησε λίγη ἀνάπαυσι σὸ κρεβάτι τῆς. Ἡ Ἰταλὰ θέλησε νὰ τὴν συντροφεύσῃ, ἀλλὰ ἡ Μπεττίνα τὴν ἀπεμάκρυνε.

— Ὄχι ἀδελφούλα μου. Ἀφσέ με μονάχη. Προτιμῶ νὰ ἀναπαύω λίγο. Καὶ ἔμεινε σὸ κρεβάτι τῆς ἕως τὸ πρῶν τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὡς τὸ πρῶν τῆς φθινοπωρινῆς ἐκείνης καὶ γέματῆς μελαγχολία ἡμέρας τῶν γυναικῶν τῆς, πού ἡ Ἰταλὰ τὴν εὗρεκε ἀνακαθισμένη σὸ κρεβάτι τῆς νὰ τρεῖται, δευρὲς μὲ τὴν φαντασία τῆς σὰ παρασμένα...

... ΚΑΙ ΣΑΝ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ φθινοπωρινὸ πρῶν, τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1896, ἓνα πρωῒν γεμάτο μελαγχολία καὶ πένθος, ἡ Μπεττίνα δὲν εἶχε ἀφσέ τὸ κρεβάτι τῆς. Ἀνασκημένη μόνον, ἐγερνε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ ἀντικρινὸ τῆς παράθυρο καὶ σπρίζοντας τὸ κεφάλι σὸ δεξιὸ τῆς χερί, ἄφινε τὸ βλέμμα τῆς νὰ πλανιέται ἀντικρὺ στὴν Ἀνακαθιστὴ, πού μόλις κατῶρθε νὰ δείχνῃ τὸν ὄγκο τοῦ κάτω ἀπὸ τὴν πρωῒν ὀμίχλη. Ἐμεινε κάμποσιν ὥρᾳ ἐπὶ στὴ σιωπηλὴ ἐκείνη συνομιλία μὲ τὸ ἀπειρο. Ἐπειτὰ κάποια στιγμή ἀνακάθηκε ἐντελῶς σὸ κρεβάτι τῆς, ἐστήριξε τὴν πλάτη τῆς στὰ σκελετάκια, ἔσυρε τὰ γόνατά τῆς πρὸς τὸ στήθος, τὰ ἀγκάλιασε σφιχτὰ μὲ τὰ δύο τῆς χεῖρά καὶ ἐπάνω τους ἐστήριξε τὸ κεφάλι τῆς, ἀκουμπώντας τὸ σάγονι στὶς ἐπιγονατίδες. Ἐτοί, ἐνῶ τὰ κρινόλευκα καὶ διαφανῆ σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀδυναμία χεῖρά τῆς ἀγκάλιαζαν σφιχτὰ, μὲ στοργή, μὲ ἀγάπη, μὲ ἔρωτα σχεδὸν τὰ γυνὰ πόδια τῆς, μὲ βλέμμα τῆς ἐκυλούσε ἐπάνω σ'αὐτὰ μελαγχολο, πονετικό, ὅπως τὸ τελευταῖο βλέμμα πού ἀφνεῖκανεῖς σὲ κάποιο ἀναπνεύμενο πρόσωπο πού τὸ ἀποχωρίζεται γιὰ πάντα. Ὅμοια ἄκριθως μὲ τὴν μητέρα, πού ρίχνει τὰς στερνές ματιές σὸ ἐτοιμοθάνατο παιδί τῆς, ἀγκάλιαζε μὲ τὰ χεῖρά καὶ μὲ τὰ μάτια τὰ πόδια τῆς ἡ Μπεττίνα, σὰν νὰ ἦταν κάποιο ξένο σῶμα πού θὰ τὸ ἐπαίρνε σὲ λίγο ὁ θάνατος, πού δὲν θὰ τὸ ἐβλεπε πεία... Τὰ πλούσια μαλλιά τῆς, εἶχαν ζευχθῇ στὶς ἡμίγυμνες πλάτες τῆς καὶ τὶς ἐοκέπαζαν ὡς κι' ἐκεῖ ἀφίνοντας σὲ πολλὰς μερὶς νὰ φαίνεται ἀκάλλιπτα ἡ σάρκα, ὡντανῇ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ὁρσία τῆς νεύονταν, ἀλλὰ ὅμως αὐλακωμένη ἀπὸ ἀφθονές σκιερές γραμμές, πού ἐπρόδιδαν σὲ κάθε ἐξοκνημένο μάτι τὸν μαρμαρό.

Ἐτοί τὴν εὗρεκε ἡ ἀδελφούλα τῆς ἡ Ἰταλὰ ἐκεῖνο τὸ πρῶν, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὰ γεμάτα πικρὸ παράπονο λόγια τῆς:

— Ὁ δρόμος ἐκλείσε πεία γιὰ μένα ἰδελφούλα μου... Ἐνὰς τεράστιος πρᾶς τῆς μὲ ἀναγκάζει νὰ γυρίσω πίσω, ἵνα τὸν βλέπεις; Ἐσκόνταψα ἐπάνω

στὸν φράχτη καὶ δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω πεία... Βοήθησέ με τώρα νὰ ζαπλωθῶ καὶ ἀφσέ με μονάχη σὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, μονάχη σὸ ἀγκάλιασμα τῶν περασμένων. Ἐσένα ὁ δρόμος σου εἶνε ἐλεύθερος. Προχώρησε ἀδελφούλα μου στὴ ζωὴ... Μονάχα γιὰ μένα ὑφάνεται ὁ φράχτης... ὁ ἔρωτας... ὁ θάνατος...

Καὶ ἔμεινε μονάχη ἡ Μπεττίνα, γιὰ νὰ κάμῃ τὸ φανταστικὸ ταξεῖδι στὰ περασμένα τῆς, σὸ μεγάλο ἐρωτικὸ δράμα πού ἀρχισε νὰ πλέκεται ὅταν αὐτὴ ἦταν δέκα χρόνων καὶ τέλειωνε τώρα, πού τὰ εἰκοσι τῆς χρόνια ἐφέροντο σὸν τάφο μὲ τὶς λαμπάδες τοῦ γάμου.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο ΤΖΩΝ ΠΕΡΙΔΙΚΑΡΗΣ ΚΑΙ Η ΑΛΚΜΗΝΗ

ΕΡΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

21^{ον}

Θέλεις νὰ ὑπανδρευθῇς ; Δικαιοτάτον. Δὲν εὗρίσκεις ἥποτε τὸ παράδοξον εἰς ὅλ' αὐτὰ. Ὁμιλήσας μου ὅμως ἐλευθέρως. Ποῖον ἀγαπᾷς καὶ ποῖον θέλεις νὰ ὑπανδρεύῃς ;

— Ὁ καλὸς μου πατέρα, ἀνεφώνησε πλῆρης χαρᾶς ἡ Καικιλία. Θὰ σὲ ἐκπλήξω ἰσως ὀλίγον, ἀλλ' εἰμαι θεαία ὅτι θὰ σὲ εὖρω συμφωνῶν εἰς τὴν ἐκλογὴν μου. Ἀγαπῶ τὸν Τζῶν Περιδικάρην. Θέλω νὰ τὸν ὑπανδρεύω.

Ὁ τραπεζίτης Οὐέμπωτερ παρετήρησεν ἐν ἐκπλήξει τὴν θυγατέρα του. Κάποιο ἄλλο ὄνομα ἤλπιζε ν' ἀκούσῃ, πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος ἐκείνου πρὸς τὸν ὁποῖον οὐδεμίαν ἐδίδε σημασίαν καὶ προσοχὴν. Παρετήρησε προσεχτικῶς τὴν θυγατέρα του, ἔμεινε ἀπορῶν καὶ ἐμειδίσαν εἰρωνικῶς.

— Εἶσαι τρελλή. Καικιλία ; ἡρώτησεν. Ἀγαπᾷς εἰπες τὸν Περιδικάρην, τὸ παλινόπαιδο αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐγὼ οὔτε θυρωρὸν τοῦ οἴκου μου θεωρῶ ἄξιον ; Αὐτὸν ἡγάπησες ! αὐτὸν θέλεις νὰ ὑπανδρευθῇς ;

— Ναι, πατέρα, αὐτόν. Ὡ, ἂν ἤξερες τί εὐγενὲς χαρακτὴρ εἶνε, ποῖαν ἀγαθὴν ψυχὴν ἔχει.

Ὁ τραπεζίτης Οὐέμπωτερ καταλαμθανόμενος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ ὀργῆς ἐδημάτιζεν ἥδη ἐν τῷ σωματίῳ τῆς θυγατρὸς του, χειρονομίαν νευρικῶς καὶ συσπῶν τοὺς ὀφρύς του. Ἐπειτὰ ἀνέκοψεν ἀποτόμως τὸ ῥῆμα του, ἐσπὶ προμερὸς τὴν θεάν, πρὸ τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἀνεκάγχασε θυροθυδῶς.

— Τὸν Περιδικάρην, εἶπες, ἀγαπᾷς ; Τὸν πτωχὸν αὐτόν Ἑλληνα, τὸν ὑποπτον αὐτόν φυγάδα τῆς πατρίδος του, τοῦ ὁποῖου οὔτε τὴν καταγωγὴν, οὔτε τὸ παρελθὸν γνωρίζεις ; Αὐτὸν θέλεις νὰ ὑπανδρευθῇς, καὶ αὐτὸν θέλεις νὰ κάμῃς μέλος τῆς οικογενείας μας ; Εἶσαι τρελλή. Ἐντελῶς τρελλή. Καὶ ἐπιστευσες, ὅτι ἐγὼ, ὁ τραπεζίτης Οὐέμπωτερ, θὰ συνηθύνω εἰς τὸν γάμον αὐτόν ; Ἐγὼ ὁ ὁποῖος εἰργασθὴν εἰς ὀλίγον μου τὴν ζωὴν, διὰ νὰ γίνω ὅ,τι εἶναι, διὰ νὰ ἀποκτήσω περιουσίαν, θέσιν, ὄνομα, ὑπέθεσες ὅτι θὰ ἔλεγα εἰς τὸν μετανάστην σου αὐτόν, εἰς τὸν Περιδικάρην σου ὅτι ἐγὼ αὐτὸν ἐκτρέφω ;

Ἄνθρωπον αὐτόν τοῦ οὐνοῦ οὐκ ἔστιν ἐκτρέφω, σὺνίσταται εἰς τὸ νὰ φορῇ τὴς φουστανέλλας καὶ εἰς τὸ νὰ ζητῇ νὰ μονομαχήσῃ μὲ μαχαίριαν σὰν τὸν χειρότερον χασάπην : «Ὅριστε, κύριε, καπιάστε, κύριε, νὰ ἀπολαύσετε σεις τοὺς καρπούς τῶν κόπων μου, νὰ ζήσετε ἀργὸς χασομέρης εἰς θάρος καὶ διὰ δαπανῶν ἄλλων» ; Αὐτὸ ὑπέθεσες ; Ὡς τὸν Θεὸν Καικιλία δὲν σὲ ἀναγνωρίζω πλέον.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

2711
αρχιμ. τος

το άνω με-
ΙΣΩΣ. Α-
κάτω μέρος
ΑΡΓΙΑ.
της) επί της
και πέτε ει-

χρησι- μ

11/36

Κ
7/11/36
92
ΥΡΓ

ά του ο Τζού-
οπτε. Ήθε-
της έννοους
πλησίασε τον
εις το κλει-
όπης αυτού
τον γεγμενον
ον γραφειον

έκεινος κρό-
εως εκρι, ει-
ρα, δυσκόω-
ε παροβιασε
υ και ήτο α-
ετασιν των
είχε στρέ-
εν τον εδλε-
νόμισεν ότι
είπειθ ουδ'
να τον πα-
μίαν, έκαμε
η, να τον φι-
νδοκαήματα
α έζω από το
δε διότι δεν
Και ανοίξας
ουθα.

ο Βήμης έ-
επιπών τον δι-
Οταν ο Τζού-
υπό το απλε-
ήδυνήθη να
ημεριδοπώλης
μερίδα, και να
πώλης αυτος
μόλις μετά
ισοψημιαν.

γμην εκείνην
μιαν δεομην
ιν. Ήτο προ-
οι αυταρά με
υν. Ήτο ολο-
δι' αυτας και
εύρει τα κι-

έλθρη ζωτα-
μης. Αλλά δεν
τρέχη να άρ-
στιγμής εις
στραφή και να
μεις να διατά-
ιν σαμπανίας

κάμει ένα θά-
νεαν δεομην
υν. Ο Τζού-
ου επέτρεπον
ς, με επιτη-
ταχύτητα έ-
ε την φάλην
μης, ο οποίος
έχασε τας αι-
και έπεσε θα-
ωρίς να προ-
ε την τοσην
ισματα, όπως
μ.
κθμύον χαράς
ραπέντα άστυ-
κόλπους του,
στάζων, έστα-
υρίζων εάν έ-
μην να διαμε-

Κάποια στιγμή, όταν η νύνα έμμη-
κε στο δωμάτιό της, την εύρηκε κα-
θισμένη έμπρός στο πιάνο της. Κρα-
τούσε την εικόνα της Άγιας Καικιλίας
και έκλεγε.

— Δεν κλαίνε σήμερα Μπέλλα μου,
της είπε στοργικά, ενώ την αγκαλιά-
ζε και την φιλούσε.

Η Μπεττίνα απέφυγε την απάντησι
λέγοντας:

— Άυτην την εικόνα θέλω να την πά-
ρω μαζί μου όπου κι' αν πάω. Μου τό
υπόσχεσαι νύνα ότι θα μου την δώ-
σης.

— Μα δική σου είναι Μπέλλα μου, πα-
ρετήρησε η νύνα που δεν μπορούσε
να καταλάβη τι έννοιους μ' έκεινα τα
λόγια της.

Η Μπεττίνα δεν έδωσε καμιά εξήλ-
γησι.

— Αδιάφορο, είπε. Πές μου πώς μου
τό υπόσχεσαι και με φθάνει.

— Καλέ Μπέλλα μου, Άσού τό θέ-
λεις... Έλα τώρα να ιδής πώς σου έ-
τοιμασα τό δωμάτιό σου.

Η Μπεττίνα την ακολούθησε δίχως
αντίρρηση και πέρασαν στο διπλανό ά-
κρίβος δωμάτιο. Ή στοργή της για
γιάς, είχε κυριολεκτικώς θευματουρη-
σει. Ο,τι οικονομίες είχε η άμοιρη
γρηούλα, τις είχε διαθέσει για να έπι-
πλώση την νυφική εκείνην κρεββατοκά-
μαρη της αγαπημένης της εγγονούλας
με κρινούρια έντελώς έπιπλα και για
να τό στολίση ολοκληρω με κατάλλευ-
κες ντάλιες.

— Σ' άρέσει;

Η Μπεττίνα έπρεσε στην αγκαλιά της
κλαίονσα.

— Ναι, αγαπημένη μου νύνα. Μέσα
έδώ έχεις ζωντανέψει όλη σου την α-
γάπη για μένα. Μέσα έδώ σου υπόσχο-
μαι να περάσω τα υπόλοιπα χρόνια
της ζωής μου...

Πού να φαντασθί η δυστυχιομένη
γρηούλα τι έννοιους μ' έκεινα τα λό-
για της η Μπεττίνα. Μόνον η ίδια έπρε-
ρε πώς «τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής
της» ήσαν μέρες μοναχά!...

Στις τέσσαρες τό άπόγευμα έγινε ο
γάμος. Όλο τό σπίτι ενιόρταζε. Όλες
οι φίλες και οι γνωστές της Μπεττίνας
τό είχαν γενναία χαρούμενες. Η Μπεττίνα
έξουδθηκε στη μεγάλη εκείνη
γιορτή, όπως σε τόπο θανατικής εκτε-
λέσεως. Ήταν κατάκλημν και μόλις
εοιτηρίζοταν στα πόδια της. Άκούαται,
με μία απεραντή έκφρασι καλωσύνης
και πόνο στα μάτια της, με άκρα έλ-
λη, έδινε μέσα στο νυφικό της φόρεμα
την έντυπωσι αγνέλου που ήταν έτοι-
μος να πετάξη από τον πρόσκαιρον έ-
κείνο κόσμο.

Οι γιατροί της που ήσαν εκεί, ο θα-
λας και ο Τζανετζίδης αλλάσκαυ-
τάθηκαν με άνησυχία όταν είδον
ο' αυτήν την κατάσταση. Ο άρισμένος
κόπου κρυμμένος ο θάνατος εκάγχαζε
βλέποντας την άρραία εκείνην γιορτή
της χαράς.

Όταν η νερότελεστία είχε φθάσει
στο μέσον, η Μπεττίνα δεν μπόρεσε
πια να συγκρατηθή στα πόδια της. Έ-
κλονίσθηκε και βάπεφε αν δεν την
συγκρατούσε ο άνδρας της. Οι γιατροί
της που έσπευσαν άμέσως κοντά της,
της προσέφεραν μία καρέκλα και η
Μπεττίνα εκάθισε. Έτσι έσυνεχίσθηκε
και έτελείωσε ο γάμος!

Στην ίδια εκείνη καρέκλα έμεινε η
Μπεττίνα κι' εδέχθηκε τα συγκαρητή-
ρια και τις εύχες των προσκεκλημένων
της. Και όταν όστερ' από άρκετά ώρα
συνήλθε κάπως, εζήτησε να τους δια-
σκεδάση κι' εκάθισε στο πιάνο. Τα
πληκτρα, άφροναν μία ακόμη φορά, γλυ-
κείς, πονεμένους τούς ήχους του
«πενθίμου εμβατηρίου» του Σωπέν. Και
ήταν η τελευταία φορά που άκούστη-
καν από την βεα τέχνην της Μπεττίνας.
Και τότε συνώδευσαν κυλώντας άργα
άπό τα μάτια της τα δάκρυά της...

— Γιατί Μπεττίνα μου δεν παίζεις
πάλι ευθύμο; Έτόλμισε να την ρωτή-
ση ο άνδρας της.

— Αυτό πρέπει! Ήμύρεσε ν' άπαν-
τηση η δυστυχιομένη κόρη.

Και έσυνέχισε ως που έφθασε στο τέ-
λος, ενώ κανείς γύρω της δεν μπορού-
σε να συγκρατηθή τα δάκρυά του. Λί-
γο ακόμη και θα έξαπτούσε σε θρήνη
ν γιορτή εκείνην της χαράς.

Οι γιατροί επενέβησαν πάλι και της
συνέστησαν να αναπαυθί. Παραδόθηκε
χωρίς αντίρρηση στα χέρια τους και
την άδότησαν αυτοί στο νυφικό της
κρεβάτι!

— Τώρα έτελείωσαν όλα, έψιθύρισε
ενώ έσπλωνόταν ντυμένη στο άνδο-
στολισμένο από τη νύνα της κρεβάτι.

Κι' η νύκτα εκείνη, έπέρασε σαν νύ-
χτα άγωνίας δίπλα σε μία αγαπημένη
έτοιμοθάνατη.

Τό πρωί ήθε με πρόσκαιρες έλπι-
δες. Τό χρώμα της ζωής είχε ζαναζων-
τανέψει στο πρόσωπο της Μπεττίνας.
Ή ίδια είπε:

— Αισθάνομαι πολύ καλά σήμερα!...
Απεφάσισαν με τον άνδρα της να
δεχθούν την πρόσκλησι που είχαν για
κείνο τό μεσημέρι στο σπίτι του Βλα-
στού.

— Έτσι θα κάμουμε μ' αυτήν την
εύκαιρία κι' ένα περίπατο με τ' αμά-
ξι, τις είπε ο Παπαγεωργίου. Πρέπει
να συνέλθω λίγο άναπαυμένη μου.

Και ο Παπαγεωργίου, ήταν εκείνη
την στιγμή σε χειρότερη κατάστασι
άπ' αυτήν! Η άγωνία της νύχτας και η
άγρυπνια ήσαν δυνατά χαραγμένες
στο ώσπρό του προσώπου. Η Μπεττίνα
τό παρετήρησε κι' έλυπήθηκε πραγ-
ματικά τον άτυχο εκείνον άνθρωπο
που με τόση αγάπη άφωοιώθηκε ο' αυ-
τήν κι' έσυλλογίζοταν την δυστυχία
της.

— Όμως εσύ έχεις άνάγκη από λι-
γη άνάπαυσι. Κώστα, του είπε, άς έ-
σποφύσουμε την πρόσκλησι του Βλα-
στού να κοιμηθής λίγο. Βέβαια δεν θα
κοιμηθής καθόλου.

Δεν αισθάνομαι καμιά κούρασι
Μπέλλα μου, εδεδείωσεν ο Παπαγε-
ωργίου.

— Είσαι πάντα καλός μαζί μου Κώ-
στα, ενώ εγώ έκμα την ζωή σου δυσ-
τυχιομένη.

Ο Παπαγεωργίου την έσφιξε στην
αγκαλιά του λέγοντας:

— Θάνατι να είσαι κοντά μου για να
είσαι εύτυχιομένη.

Την φίλησε κι' εκείνη, δέχθηκε τό φι-
λήμα του και τό ανταπέδωσε με πραγ-
ματική στοργή. Ήταν τό πρώτο φιλή-
μα που άντηλαξαν, κι' έμεινε και τό τε-
λευταίο!...

Τό μεσημέρι έφθγγαν στο σπίτι του
Βλαστού και όταν τό άπόγευμα ένύρι-
σαν στο σπίτι η Μπεττίνα οδίαθετη πάλι
έπρεσε στο κρεβάτι. Προς τό θρά-
δυ η κατάσταση της έχειροτέρησε.

Οι γιατροί της που την είδαν δεν έ-
ράντεφαν τό τόσο σύντομο τέλος. Η
Μπεττίνα όμως τό μάντευε. Έκάλεσε
κοντά της τον άνδρα της.

— Θυμάσαι Κώστα τούς άμαράντους
που μαζέψαμε στό Μαραύσι;

— Πας δεν τούς θυμάμαι! Δεν λη-
σώνω ούτε δευτερόλεπτο από τις ώ-
ρες που περνά κοντά σου αγαπημένη
μου!

— Άσπινθ θα τούς εύρης μέσα σ'ένα
μεγάλο κουτί. Το έχω κάτω από την
ντουλαπή. Όταν θάρθη η ώρα θέλω
να τούς πάρω κοντά μου!

Την άλλη ημέρα η κατάσταση της έ-
χειροτέρησε ακόμη περισσότερο.

— Άκούσε Ίταλα, είπε κάποια στιγ-
μή στην αδελφή της, που την άντελή-
φθη μονάχη κοντά της. Η ημέρες μου
έτελείωσαν, δεν είν' έτσι!

Η Ίταλα θέλησε να διαμαρτυρηθί,
άλλα η Μπεττίνα δεν την άφνεσε.

— Να αντιμετωπίζης και τον θάνατο
με τό ίδιο θάρρος που αντιμετωπίζεις
την ζωή, αγαπημένη μου, αδελφούλα.
Δεν είναι άνάγκη να μου δίνης θάρ-
ρος. Βλέπεις ότι έχω άρκετό. Άκού-
σε με δίχως να με παρηγορής. Θέλω
να με ντύσετε με τό νυφικό μου με-
θαύριο. Θέλω να φθάσω όπως είμαι ά-
γνη νυφούλα στον αγαπημένο μου...

Οι γιατροί που ήσαν εκείνη την
στιγμή διέκοψαν την συνομιλία και η
Μπεττίνα δεν ζαναμπόρεσε να την
συνέχιση. Τό θράδυ της ίδιας ήμέ-
ρας περίεπρεσε σκεδόν σε άνοιασθισια
και στην ίδια κατάσταση, την εύρηκε
η επομένη 1η Οκτωβρίου. Τό θράδυ
αυτής της ημέρας περιέπρεσε άποτύ-
μως σε κοματώδη κατάσταση και στις
4 τό άπόγευμα της άλλης ημέρας 2
Οκτωβρίου ξεψύχησε.

Τό θράμα της αγάπης έτελείωσε.
Νυφούλα τεσσάρων ημερών και πέντα-
γνη, εκήδευε την άλλη ημέρα η Ά-
θήνα την Μπεττίνα θραβαδίζην και νυ-
φούλα πάναγνη την δεχόταν στην αι-
ωνία ζωή ο Βιζυηνός, ο ποιητής της α-
γάπης. Κι' από τότε...Ποσα χρόνια! Ό-
μως ακόμα τώρα—γιατί οι ποιητάι δεν
πέθαναν—ο Βιζυηνός αγκαλιάζει τον
μαρμάρينو σταυρό που φυλάει τον τά-
φο του «ανθού αγνέλου» του, της
Μπεττίνας του, και τραγουδάει τό
στερνό του τραγούδι:

«...Τόν σταυρό τόν άψηλό
αγκαλιά, γλυκοφιλώ
τό μυσιάκριβο όνομά της,
κι' άπ' τα χυμιάτά της
η φωνή της ή χρυσή
με καλεί: «Έλα και σύ
δίηλα στο ζανθο παιδί σου
και κοιμησου...».

ΤΕΛΟΣ

11/2/36
Ελβινος Κιλιας Αθ.